



Krista Hafner

Iz dnevnika Petačeve Anče

Prežiljka

Za veliko noč sem dobila novo obleko. Stara je postala že »premoderna«, kakor se je mama norčevala, ker mi je bila že tako kratka. Zato mi je kupila novo, čeprav so zdaj težki časi in je vse tako drago.

Komaj sem čakala, kdaj jo bom smela prvič obleči. Ali me bodo gledale tovarišice! Gotovo mi bodo zavidne, posebno še Jurkova Meta, ki hoče biti vedno najzaljša med vsemi deklicami v vasi.

Ves veliki teden sem mislila samo na novo obleko. Ko sem na cvetno nedeljo nesla butaro, sem mislila le na to, kako lepo bi bilo, če bi bila že v novi obleki. Gotovo bi bila potem tudi butara lepša.

Ampak mama je rekla, da jo bom smela šele na veliko soboto za procesijo prvič obleči.

Ko sem hodila veliki teden pred cerkev, kjer so »Boga strašili«, sem vsem pripovedovala, da imam novo obleko. In na veliki petek sem pred božjim grobom samo nanjo mislila, kar nič nisem mogla moliti.

Na veliko soboto sem kakor v sanjah znosila okoli blagoslovljeni ogenj in pomagala mami pirhe barvati. Komaj sem čakala, kdaj bo popoldne in procesija, ko se bom lahko pred vso vasjo postavila.

Že eno uro prej sem bila napravljena. Nestrpno sem stopicala po kuhinji in priganjala mamo, naj pohiti, da ne bova zamudili. Mami pa se ni kar nič mudilo. Mirno je pospravljala, nazadnje pa je vzela lonček s prežiljko, ki nam je ostala od pirhov, in mi rekla: »Na, Anča, ponesi še tole prežiljko štefki na dom. Obljubila sem jim, da bodo še tam jajca barvali. Gotovo sami nimajo pirhov, ko je taka revščina pri hiši.« In pripravila mi je še košek jaje, naj jih jim nesem.



Nič preveč mi ni bilo všeč to naročilo. Pa vendar sem vzela lonček in košarico in se odpravila k štefki. Prav, naj me pa ljudje že prej vidijo! Počasi in ponosno sem stopala po poti in se ozirala okrog, če me kdo gleda. Pa kakor nalašč takrat ni bilo nikogar na cesti. Vsi so se doma lepo pripravljali za procesijo.

Tako sem prišla do Jurkove hiše. Prav ko sem šla mimo nje, je stopil na vežni prag Polde, ves prazničen. Komaj sem ga zagledala, že sem mu hitela pripovedovati: »Vidiš, jaz imam pa novo obleko.«

»Prava reč,« se je namrdnil Polde. »Kaj zato, če si enkrat nova. Zdaj bi se še bahala z obleko, ki ti jo je mama kupila! Jaz sem pa za svojo sam zaslužil. Sraka!«

Kar tema se mi je delala pred očmi pri teh besedah. Hotela sem nad Poldeta, da mu izpraskam oči. Kar z lončkom bi ga čofnila za srako. Pa sem pozabila, da je v lončku prežiljka. Zamahnila sem proti Poldetu, takrat pa se je lonček nagnil in lepa rdeča prežiljka se mi je zlila po obleki. Po moji novi obleki, pomislite!

Seveda sem potem morala v stari obleki za procesijo. Žalostni so bili ti velikonočni prazniki. In zdaj hodim zopet »moderna« okoli.

Griša Koritnik

Mlada kri

Oj kam se boste skrili,
če vojna zahrumi,
vi mladci vedri, čili,
ve cvetke sončnih dni?

— Na gore, na planine
nas žene mlada kri;
nasilnež iz tujine
nas tam ne izsledi. —

A kam se boste dali,
če gore preleti,
če z drznimi letali
nad vami zabrne?

— V skalovju in goščavi
poiščemo si kot:
ne spazi nas v višavi
ptič roparski — pilot! —

O joj, če vam domove
izpraznjene požge —
kdo vam postavi nove,
če svojce smrt zatme?

— Z delavnimi rokami
se vrnemo domov,
zgradimo si ga sami,
še lepši dom bo nov:

Ljubezen bo cvetela
in mir bo vladal v njem,
za vsakogar bo dela
in dosti kruha vsem. —